

i veck och sömmar

I

långsamt sänker sig sommarmörkret över mig
återigen ensam med den svala mumlande skogen
jag skrämmer mig själv där jag springer, viner fram över
fältet bland lupinerna
nattfjärilar och flugor slår mot min hals, jag sväljer det
som samlas i munnen
jag springer på vägen med sjön glimtande på andra sidan den
tunna skogen
månen darrar och reflekterar sig i det krusande vattnet
jag springer upp, förbi de förfallna ladorna
med blekta röda oerhört matta fasader
och jag når fram till det vita huset
det frasar om mina silkespappersärmar
jag går som stygn
det är släckt i fönstren
jag tänker springa förbi
när det plötsligt börjar brinna innanför rutorna
människorna därinne brinner och brinner
och
det händer igen
att jag inte går upp i rök
det är inte jag som brinner
det är inte jag som blir fånge i en förkolnad kropp
men de jagar mig där de sitter i de glödande fönstren och
de har klippt ut mig ur sina fotoalbum de vet om mig och de
har betraktat mig medan jag ven fram genom skogen
jag når gatan med sina sken
och jag känner mig lättad
och oerhört berövad

II

Månen är en skimrande pärla över den svarta skogen
den ligger alldeles precis blickstillta över huset
himlen är bara en svartblå skiva och inte alls en
oändlighet
kanten mellan skog och himmel är som en obegåvat sydd söm
av svart tråd som sedan frätt sönder men ändå behållit en
slags skärpa
tystnaden surrar som uttröttade insekter
hur har ytterligare en dag kunnat passera utan att
rullgardinen blivit uppmonterad
varje natt ligger den lika plastförpackad på fönsterbrädet
Månen har slagit sig ner sovrummet, jag kan inte sova för
det blåvita genomträngande ljuset.
ryggen bär mig inte längre

III

sömnen avbryter och påbörjar räddar och stjälpes än en gång
i veck och sömmar
benen bär inte sängen
jag vattnar krukväxterna med överblivet te

jag förstår inte min trötthet som sänkt sig ner över mig
denna dag
kroppen längtar efter sömn, kroppen ber om sömn och jag ger
nästan vika
jag drömmer om ett behagligt ljusgrått regnmoln av sytråd
jag klär av mig i badrummet och låter sedan kallt vatten
falla över min kropp och därefter lägger jag mig på mage i
sängen som luktar svagt; kompost, sängen är bäddad med jord
och jag krälar in i sömnen

IV

ursinnigt ackompanjerad av Marzieh med sarve beed drar jag
fram genom huset och rycker till mig mina böcker Bruno,
Edith, Gertrude, Sonja och Marguerite faller offer för mina
arma armar
har garnet rytm eller har jag rytm i garnet. kan jag ha
rytm? (jag har ju ändå fått höra att jag är en katastrof
rent rytmiskt)

V

bläcket flyter över papperet under solen
den tunna gråa boken böjer sig av och an i vinden
jag är på en strand, jag vilar, huvudet mot min bruna
ryggsäck av grov canvas
en bit ifrån finns tallar, magen är mätt av mat
couscous, gurka, aprikoser, gul lök, vispad grädde,
chokladkaka, hallon, iste och vattenmelonerna väntar på att
bli uppskuren, kanske skälver den i vinden
vad vet jag när vi närmar oss
det förvånar mig att du skrattar åt det jag berättar, du
har hört det förut till och med
jag sprättar upp min bok, det är sådant man ägnar sig åt
under solen i vinden på en strand
du ligger i en svacka och vilar under lyrikvännen
jag har ryggen mot havet min rygg kröker sig över böckerna
som jag lindat in i min blå och vita spiralmönstrade
tenugui, snäckor är det kanske.
dagen tynar bort, det är de dagar sommaren erbjuder vackra
minnen som luktar på ett alldeles särskilt sätt jag längtar
efter "moln på drift"
jag luktar på havet som kommer emot mig, jag bär mina
plastörhängen innehållande snäcka och sjögräs, jag ser
fastlandet och längtar till andra öar.
böckerna blir buckliga i mina svettiga händer när jag bär
de över stranden
nu måste jag förlita mig på mina sandkornsskrifter
jag drömmer om cementfabriken att den sticker ut i vattnet
på en alldeles egen udde
stenarnas uttryck förändras längs med stranden
ibland är de alldeles runda slipade
svarta matta oliver
vattnet rör sig krusar sig ryser hit och dit
solen bedövar mig gör upplevelsen till minne omedelbart
jag drömmer om svalka

VI

har jag virkat mig bort från skrivandet?

är det vad som hänt?
hänt inom mig när mina händer går sin egen väg ...
kanske är jag alltför tankspridd för att melankolin ska
präglade min uppenbarelse, talar för mycket, tittar alldeles
för glansögt på kakor, virkningen är rosa,
utsökt. ljusst. rosa

VII

jag ser på dig att det jag säger kommer att gå dig förbi
och jag är stolt över min obegripliga gestalt
nu är mina fötter kalla och jag har inte kokat ägg
det ligger dammiga garnnystan utspridda i rummet
mitt ansikte har svullnat upp, men jag bär det ändå
det finns en gränslös patetik i att vilja leva
men att vilja dö det vore inget annat än tröstlöst ...
bilden av att dö gör mig ändå andäktig.

VIII

du sover bredvid mig
jag stiger upp
mina ben har somnat
jag vacklar bort mot bokhyllan
lastar mig full
travar upp
bär traven bort mot dig
och de faller som skärvor av smärtan du upplevt
jag dödade dig med böcker
en morgon
jag har vikt ihop mina fötter mot sängen
lakanet drar ihop sig under min tyngd
jag kommer somna om, hur mycket solen än skiner
nu ger sig snart huden upp
den frös och torkades ut när jag var i Helsinki
katu, katu, katu
och blöt på spårvagnen
en fläck helt enkelt
som du säkert trampade i
för hon är ju så vacker och man måste ju äta.
ja, det är inte alldeles otänkbart att det skulle kunna bli
ni, det kan bli ni, ni skulle vara vackra tillsammans och
man måste borsta tänderna
jag kan fortsätta borsta tänderna
precis som ni
men jag har ingen annan
och även om jag blir tårögd när jag går ifrån dig
somnar jag kolossalt euforisk över att få hålla längtan
efter dig i mina händer

IX

är det en film? blir jag film? flicka sedd bakifrån står
inför någonting. var jag där var jag lycklig var jag rädd
för att ätas upp det handlar ej om att tuggas mellan
tänder. bli tandkött. vara hos mig. stanna hos mig tills
jag dör kvickt ska det ske nu låt mig slippa mig just nu är
jag uppäten just nu vänder jag mig om är jag alldeles för
diffus för att lyckan ska bita mig hårt i kinderna?

X

svettiga virkningar är mig ständigt åtföljda
skirt virkandes, burdust knådandes, fingrarna gnärker mot
garnet, det uppstår trassel vid mina nystan
med virkandet som redskap tilltalas jag allra mest av
leran. virkade former doppas i lera, garnet bränns sedan
bort i ugnen och godset blir ihåligt; ett föremål har
skapats genom att något annat utplånats, förnimmelsen om
keramikens framtida förekomst påverkar virkandet
föremålen får agera fossiler över de hantverk kvinnor
utfört genom tiderna, ett arbete som sällan värderats nog
jag söker och undersöker, provar metoder för att kunna
styra formen på föremålet och blir tillfredsställd när de
inte fungerar
jag vill falla handlöst i mitt skapande, hänsynslöst
försätta mina material i olika situationer och se vad som
uppstår.

XI

och nu har ni lagt fötterna om varandra. medan ni pratar om
hjärnkapacitet, jag har ont i halsen och har lämnat
samtalet, ja, det beror ju inte på halsen, det beror på att
jag är uppgiven nu. jag har handarbetat hela kvällen, men
jag orkar inte mer. jag kan vara nu, men snart är kvällen
slut och jag kommer inte vara glad och Bruce kan jag inte
lyssna på. mitt rum är stökigt. katastrofalt stökigt. ska
jag överge drömmen om dig? jag skriver det här och du
sitter mitt emot och det är slut, snart är det slut, det
måste vara över snart, det som aldrig varit. jag drömmer om
en klänning, som jag inte borde få, men om man inte kan få
kärlek, så kan man döva den smärtan mitt i natten med
drömmen om en klänning, som har röda streck, som
hjärtfrekvenser. och du har till och med håret uppsatt
idag, för att du skulle baka semlor. och jag får svindel
när du har uppsatt hår, jag ser din nacke och ...
nu sa ni svindel och jag borde lämna rummet gå och lägga
mig.
"hur kan man inte uppleva den här oändligheten liksom?"
du har lagt "allt" på bordet. Vi pratade till och med om
"allt" och jag vill inte sluta prata, men nu har ni lagt
fötterna om varandra, medan ni pratar om hjärnkapacitet,
jag har ont i halsen och lämnar samtalet, ja, det beror ju
inte på halsen, det beror på att jag är uppgiven nu.
vi hade thé´russe och i den andra kannan hade vi allt.
det blev inte så för mig, det blev ingenting för mig
jag är torr i halsen, oändligt torr i halsen och jag kommer
somna ikväll och vakna imorgon om jag inte räddas av
hjärtstillestånd.
jag kan somna till "en ängel vid mitt bord" så kanske
smärtan förändras.
jag hade lika gärna kunnat vara inte här.
jag är bedövad av min egen otillräcklighet.
så kan resan ut i universum gestaltas i en semla, det är
både lättare och godare att äta en semla än att tänka på
hur stort det är ... det där.